

Albert-Lőrincz Márton

Versek szájmaszkban

A Vörös Sárkány és a Koronás Hal

Kit élni hagy a Vörös Sárkány,
ráveti bűzös leheletét
arra is gyáván,
a gyanútlanul úszkáló
Koronás Halra
az orvhalász a hálót,
az ezeréves koronára
szemét
az útonálló.

Koronánk törtarany darabjait
szájába csiszoltatja
aranyfognak
a Vörös Sárkány,
félelemmel és
fogcsikkorral,
hogy elfogyaszthassa,
mint a bélpoklos, a
hálóban vergődő
Koronás Halat.

Királyság

Szép öregedés,
mondhatni negédes,
még a Vírussal küldött koronát is
felajánlják az
öregeknek,
koronaviselési
engedély,
aranytartalék,
jogar és ország
nélkül.

Pándémon

Rendelkezésemre áll a korona,
nincs érte harc,
felségárulás,
apagyilkosság,
testvérhalál.

Messziről hozott keleti korona,
nincs rajta gyöngy, smaragd,
arany abroncs, gyémántpánt,
platina.

Roggyant véneket kedvel,
vakmerő erős férfiakat kiszemel,
uralkodásra predestinált kiskorúakat
és nőket is elszertet
és
dísztelen trónra ültet
a pápa szent áldása nélkül.

Tűzparancs

Nagybátyám, az ismeretlen katona emlékére

És akkor eldördült a tűzparancs.
A halál egyetlen vörös ásitás.

A megásott gödör szélén izzadt földhányás.
Ráfonnyadó vörös pipacsok a vér.

A gödör kutyakaparás, rókakotorék,
bele fogják lőni, ismeretlen önkéntes katona.

Belepatazkzik az utolsó gondolat,
aztán lassan, ahogy a hang terjed,
a vézna sóhajok is.

Kezüket nyújtják árva angyalok.

Végül a zuhanásba kapaszkodó magány,
mésszel összekevert fiatal emberkalangya,
háborúk termése sekély gödörben,
otthoni vékony várakozás,
hátha visszajönnek még a névtelen kivetettek.

Vért virágzó virtuális kereszték
a pipacsok a mezőn.

Létspirál

Mint a vér, versem kongruál,
vagy mondjam úgy, hogy egybeáll,
arcom sáncain lefolyik, majd
szájam sarkán fennakad,
s kibuggyan mint fekete bor,
összevegyül vele a kor,

a földre lecsepeg sután,
kóbor port nem kavar utcán,
emberköveket nem zavar,
sok figyelmet nem vonz magához,
háát ... elég magányos ...

még folyik, nem koagulál,
még vértlen, még megkonstruál,
mily véletlen s mily védtelen...

még inspirál, még konspirál
s felkonferál a létspirál.

A kiskutya verset tanul

A vers finom
életkellék.
Versnek kell ék,
női nyakon
gyöngykaláris.
A vers emlék,
jégen a lék,
beleesnék.
A vers kacér
lyukas fazék,
dobnak jó még.
Nekem játék
ez a kínrím.
álszakáll vagy
furcsa merkin,
hírkacsa vagy
kutya Tin-Tin,
Mit rim? Kis agy?
Rin Tin is nagy!